

**Op woensdag 16 juni 1999
overleed in het Sint-Augustinusziekenhuis
van Wilrijk
onze medebroeder**

Staf Lanneer

salesiaan van Don Bosco

Staf Lanneer

Hij was 66 jaar.

Geboren te Tollembeek op 3 januari 1933

Eerste professie Groot-Bijgaarden op 2 september 1953

Eeuwige professie te Oud-Heverlee op 24 april 1960

Priesterwijding te Oud-Heverlee op 6 mei 1962

1952-1953	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1953-1955	Farnières	filosofie
1955-1957	Oud-Heverlee	militaire dienst
1957-1959	Halle	leraar-assistent
1959-1962	Oud-Heverlee	theologie
1962-1966	Oud-Heverlee en Don Boscoped	student KUL
1966-1997	Hoboken	leraar-assistent KIHA
1997-1998	Vremde	parochiehulp
1998-1999	Hoboken	pastoor

Overleden te Wilrijk op 16 juni 1999

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders
en goede vrienden van Staf,

Na een maandenlange, zware strijd met zijn ziekte is Staf in de avond van 16 juni rustig en vredig van ons heengegaan in de nabijheid van zijn broers, schoonzussen, zijn directeur en van mezelf. Bewust van de ernst van zijn ziekte heeft hij 5 dagen voor zijn sterven aan zijn directeur en vriend gevraagd hem de ziekenzalving toe te dienen. *'Het is toch het sacrament van de zieke en het sacrament van de hoop'*, zei hij ons toen we hem die dag bezochten. *'Ik heb hoop, maar geen naïeve hoop'*, voegde hij er nog aan toe.

Zeer moedig, zonder enige vorm van zelfbeklag heeft Staf zijn ziekte en lijden gedragen.

Hij was zeer dankbaar om zijn familie, medebroeders en vrienden, die hem zo vaak een bezoek brachten of telefoneerden. Hij had alle lof voor de goede verzorging in ons huis van Hoboken en in het Sint-Augustinusziekenhuis te Wilrijk.

Het hele salesiaanse priesterleven van Staf ligt vervat in de tekst van Manu Verhulst die wij als eerste lezing mochten beluisteren. Staf kon delen in de vreugden van mensen. Waar mensen deze vreugden vierden was hij er heel graag bij. Maar hij voelde ook een grote pijn als mensen in verdriet bij hem hun toevlucht zochten. Vaak heeft hij aarzelend, in blind vertrouwen de naam van God uitgesproken. Hoe groot en struis hij ook was, toch voelde hij zich ook een kleine mens, gegroeid uit kleine mensen. God heeft Staf geraakt en voor altijd getekend. Hij heeft hem tot

een vlam gemaakt waarin Zijn vuur is blijven branden. Staf kon de mensen goed te woord staan en ook een grote menigte boeien. Voor velen is hij een goede raadsman geweest. Door hem heeft God tot vele mensen gesproken en in hen talrijke vlammetjes ontstoken.

De roeping van Staf gedijde in het diepgelovig en geëngageerd gezin met 4 kinderen van Ernest Lanneer en Maria Kestemont. Als tweede in de rij zag Staf het levenslicht op 3 januari 1933 in Tollembeek, een dorpje in het Pajottenland. Enkele jaren later verhuisde het gezin van Tollembeek naar Herne, waar vader een bierhandel begon. Vader was een noeste werker en moeder was het hart van het gezin en een toeverlaat voor vele mensen in nood. Het gezin Lanneer was in Herne heel goed gekend en geliefd. Alle kinderen kregen de kans voort te studeren.

In het spoor van zijn oudste broer Marcel volgde Staf zijn humaniora in onze Don Boscoschool te Sint-Denijs-Westrem. Daar leerde hij Don Bosco, de salesianen en jongeren liefhebben. Het leven van de salesianen boeide hem zó sterk dat hij in een schrijven van 25 mei 1952 aan de toenmalige directeur zijn aanvraag deed om in te treden bij Don Bosco. Hij schreef toen: *'Bij deze vraag ik in volle vrijheid om in de salesiaanse sociëteit te mogen treden om er met Gods genade een heilig priester te worden. Deze aanvraag doe ik, omdat ik met heel mijn leven ten dienste wil staan van God en van de Kerk onder de vlag van de heilige Don Bosco tot heil van de jeugd. Daar ik reeds 7 jaar de werkzaamheden van de salesiaanse sociëteit heb kunnen volgen en bewonderen, is het ook mijn vurigste wens om mij in de rangen van Don Bosco's zonen aan te sluiten. In het volle bewustzijn van de ernst van deze levensstaat onderteken ik: Gustaaf Lanneer'.*

Eind augustus 1953 zette Staf de stap naar het noviciaat te Groot-Bijgaarden. Na twee jaar filosofie in Farnières en na zijn militaire dienst werd hij leraar-assistent te Halle. In september 1959 begon hij zijn theologische studies te Oud-Heverlee, waar

hij op 6 mei 1962 tot priester werd gewijd. Alhoewel Staf vele taalkundige, literaire en acteertalenten had, ging hij graag in op het aanbod een licentie te halen in de scheikunde aan de KU Leuven vanuit de gemeenschap van Oud-Heverlee en van onze Don Boscopeda te Heverlee. Deze studies hebben Staf, gezien zijn leeftijd, veel moeite gekost, maar dank zij zijn enorme werkracht en zijn doorzettingsvermogen heeft hij met succes zijn licenciaatsdiploma behaald.

Met deze wetenschappelijke achtergrond lag een benoeming als docent aan de voorheen aldus genoemde KIIHA (Katholieke Industriële Hogeschool Antwerpen) te Hoboken voor de hand. Hij maakte nog de overgang mee naar de Karel de Grote Hogeschool. Samen met zijn broer-directeur, Marcel en enkele andere medebroeders vormden ze de salesiaanse en inspirerende kern van deze bloeiende, industriële hogeschool.

Staf was opvoeder in de volle zin van het woord en naar de geest van Don Bosco, van wie hij zoveel hield. Typerend was zijn grote zorg voor de studenten en de mens in die studenten. Hij had een vlot contact met hen en met zijn collega's.

Veel zorg besteedde hij aan zijn vak scheikunde. Regelmatig, welhaast jaarlijks, en tot het einde toe, werd zijn cursus herwerkt om alles toch maar duidelijk en verstaanbaar te maken voor zijn gehoor. Iedere student was altijd welkom voor bijkomende uitleg en dat zijn er in de loop der jaren honderden geweest. Altijd trouwens kon je hem vinden tussen de studenten.

Ook de persoonlijke problemen van zijn studenten gingen hem ter harte: de emotionele, dramatische of religieuze problemen met zichzelf, met hun ouders, vrienden, vriendinnen of medestudenten.

Staf zette zich in het bijzonder in voor de religieuze dimensie in de hogeschool. Spontaan denken we aan zoveel initiatieven en uitnodigingen van de studentenparochie voor bezinningen, vieringen of religieuze verdieping. Onvergetelijk waren de vieringen van het Kerst- en het Paasfeest en de startdagen bij het begin van elk academiejaar.

Na meer dan dertig jaar leven en werken tussen jonge mensen, nam Staf het 'priester-zijn' verder op in 2 parochies te Wilrijk: Sint-Jan Vianney en de H. Naam Jezus, waar hij op 28 november van vorig jaar tot pastoor werd aangesteld. Hij heeft die taak helaas slechts een korte tijd kunnen uitoefenen tot de ziekte geleidelijk zijn gezondheid ondermijnde. Ook in de parochie werd Staf ervaren als een mens onder de mensen. Hij had ontelbare persoonlijke en diepmenselijke contacten. Bij allerlei gelegenheden en op allerlei momenten was hij mens met de mensen. Gevoelig als hij was, kon hij blij zijn met de blijden en bedroefd met de bedroefden. Iedereen voelde zich aanstonds bij hem thuis.

Staf had een bijzonder sterke band met zijn familie, met zijn ouders zolang die leefden, met zijn broers en schoonzussen, hun kinderen en kleinkinderen. Vooral met zijn broer Marcel had hij een innige broederrelatie. Ongeveer 30 jaar hebben zij samen geleefd, niet alleen als broer, maar ook als medebroeder in dezelfde gemeenschap. Samen hebben ze zoveel meegemaakt en steeds in heel goede verstandhouding. Ontelbare keren waren zij samen bij allerlei gelegenheden, feesten, jubilea, bijeenkomsten in het kader van onze congregatie, van hun familie of van de hogeschool. Marcel getuigt dat ze veel gesprekken hebben gevoerd, ter plaatse en onderweg in de wagen, over gewone dingen, maar ook over het mysterie van leven en dood vanuit hun sterke geloofsovertuiging en salesiaanse bewogenheid. Soms heel diepgaand, altijd met dezelfde bekommernis om de mens, om de waarheid en om de authenticiteit.

Staf volgde ook met veel aandacht en interesse de groei en uitbreiding van de familie. Hij had een bijzondere voorliefde voor de kinderen en kleinkinderen van zijn broers en schoonzussen. Steeds was hij bereid hen te helpen bij hun studies en leefde hij mee met alles wat ze meemaakten. Zelden vergat hij hun verjaardagen.

Samen met Marcel bracht hij veel aangename en deugddoende bezoeken aan zijn familie bij talrijke feestelijke en andere gelegenheden. Het was de voortzetting in de geest en naar het voor-

beeld van die enorme vrouw, die hun moeder was. Vaak werd over haar en over vader gesproken.

Onvergetelijk zijn de uitstappen en vakanties met medebroeders, met familie en met vrienden, naar Oostenrijk en naar Duitsland; de ééndagsuitstappen naar zee en naar de Ardennen. Hij kon genieten van een smakelijke maaltijd, een heerlijk glas wijn, een frisse pint of borrel en een "goede" sigaar.

In de drukte van het leven was de salesiaanse gemeenschap voor hem steeds weer een thuishaven. De laatste maanden van zijn leven heeft hij zijn Godsverbondenheid vooral uitgedrukt in gebed en in stille overgave.

Staf, je kon intens genieten, je was een gezelschapsmens.

Je was niet graag alleen.

Tot op het einde van je leven ben je salesiaan gebleven.

Je was een priester naar het hart van Don Bosco.

Ook aan jou zegt Jezus met de woorden uit het evangelie van deze viering:

*'Al wat je aan de minsten van de mensen gedaan hebt,
heb je aan Mij gedaan.*

*Treed nu binnen in het huis van de Heer,
waar plaats is voor velen'.*

Piet Palmans
Provinciaal

Hoboken, 23 juni 1999.

